

Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA CURȚII (Camera întâi)

28 februarie 2018*

„Recurs – Marcă a Uniunii Europene – Regulamentul (CE) nr. 207/2009 – Articolul 15 alineatul (1) – Articolul 57 alineatele (2) și (3) – Articolul 64 – Articolul 76 alineatul (2) – Regulamentul (CE) nr. 2868/95 – Norma 22 alineatul (2) – Norma 40 alineatul (6) – Procedură de declarare a nulității – Cereri de declarare a nulității întemeiate pe o marcă națională anterioară – Utilizare serioasă a mărcii anterioare – Probă – Respingerea cererilor – Luare în considerare de către camera de recurs a Oficiului Uniunii Europene pentru Proprietate Intelectuală (EUIPO) a unor probe noi – Anularea deciziilor diviziei de anulare a EUIPO – Trimitere – Consecințe”

În cauza C-418/16 P,

având ca obiect un recurs formulat în temeiul articolului 56 din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene, introdus la 27 iulie 2016,

mobile.de GmbH, fostă mobile.international GmbH, cu sediul în Kleinmachnow (Germania), reprezentată de T. Lührig, Rechtsanwalt,

recurentă,

celelalte părți din procedură fiind:

Oficiul Uniunii Europene pentru Proprietate Intelectuală (EUIPO), reprezentat de M. Fischer, în calitate de agent,

pârât în primă instanță,

Rezon OOD, cu sediul în Sofia (Bulgaria), reprezentată de P. Kanchev, avocat,

intervenientă în primă instanță,

CURTEA (Camera întâi),

compusă din doamna R. Silva de Lapuerta, președinte de cameră, domnii C.G. Fernlund, A. Arabadjiev, S. Rodin și E. Regan (raportor), judecători,

avocat general: doamna E. Sharpston,

grefier: domnul A. Calot Escobar,

având în vedere procedura scrisă,

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 23 noiembrie 2017,

* Limba de procedură: germana.

pronunță prezenta

Hotărâre

- 1 Prin recursul formulat, mobile.de GmbH, fostă mobile.international GmbH, solicită anularea Hotărârii Tribunalului Uniunii Europene din 12 mai 2016, mobile.international/EUIPO – Rezon (mobile.de) (T-322/14 și T-325/14, nepublicată, denumită în continuare „hotărârea atacată”, EU:T:2016:297), prin care Tribunalul a respins cele două acțiuni formulate de aceasta având ca obiect anularea Deciziilor Camerei întâi de recurs a Oficiului Uniunii Europene pentru Proprietate Intelectuală (EUIPO) din 9 ianuarie (cauza R 922/2013-1) și din 13 februarie 2014 (cauza R 951/2013-1) (denumite în continuare „deciziile în litigiu”) privind două proceduri de declarare a nulității între mobile.international și Rezon OOD.

Cadrul juridic

Regulamentul (CE) nr. 207/2009

- 2 Articolul 8 din Regulamentul (CE) nr. 207/2009 al Consiliului din 26 februarie 2009 privind [marca Uniunii Europene] (JO 2009, L 78, p. 1), astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (UE) 2015/2424 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 decembrie 2015 (JO 2015, L 341, p. 21) (denumit în continuare „Regulamentul nr. 207/2009”), prevede:

„(1) La opoziția titularului unei mărci anterioare, se respinge înregistrarea mărcii solicitate atunci când:

[...]

- (b) din cauza identității sau asemănării sale cu marca anterioară și din cauza identității sau asemănării produselor sau serviciilor pe care le desemnează cele două mărci, există un risc de confuzie pe teritoriul în care este protejată marca anterioară; riscul de confuzie include riscul de asociere cu marca anterioară.

(2) În înțelesul alineatului (1), «mărci anterioare» înseamnă:

- (a) mărci a căror dată de depunere este anterioară cererii de înregistrare a mărcii Uniunii Europene, ținând cont, dacă este cazul, de dreptul la prioritate invocat în sprijinul acestor mărci și care aparțin următoarelor categorii:

[...]

- (ii) mărci înregistrate într-un stat membru [...];

[...]”

- 3 Articolul 15 din Regulamentul nr. 207/2009 prevede:

„(1) Dacă, în termen de cinci ani de la data înregistrării, marca Uniunii Europene nu a făcut obiectul unei utilizări importante în Uniune pentru produsele sau serviciile pentru care este înregistrată sau dacă această utilizare a fost suspendată pentru un termen neîntrerupt de cinci ani, marca Uniunii Europene face obiectul sancțiunilor prevăzute de prezentul regulament, cu excepția cazului în care există un motiv întemeiat pentru a nu fi utilizată.

În înțelesul primului paragraf, este considerată, de asemenea, utilizare:

- (a) utilizarea mărcii Uniunii Europene sub o formă care diferă prin elemente care nu modifică caracterul distinctiv al mărcii în forma în care aceasta a fost înregistrată, indiferent dacă marca în forma utilizată este de asemenea înregistrată sau nu în numele titularului;

[...]”

- 4 Articolul 53 alineatul (1) din acest regulament prevede următoarele:

„Marca Uniunii Europene este declarată nulă, ca urmare a unei cereri depuse la [EUIPO] [...]:

- (a) atunci când există o marcă anterioară menționată la articolul 8 alineatul (2) și când se îndeplinesc condițiile prevăzute la alineatul (1) sau (5) din numitul articol;

[...]”

- 5 Articolul 54 din regulamentul menționat privește limitarea drepturilor ca urmare a toleranței.

- 6 Potrivit articolului 57 din același regulament:

„(1) În cursul examinării cererii de decădere sau de declarare a nulității, [EUIPO] invită părțile, ori de câte ori este necesar, să își prezinte, în termenul alocat, observațiile referitoare la notificările pe care acesta le-a adresat sau la comunicările prezentate de celelalte părți.

(2) La cererea titularului mărcii Uniunii Europene, titularul unei mărci a Uniunii Europene anterioare, care este parte în procedura în nulitate, aduce dovada că, în cursul celor cinci ani care precedă data cererii în nulitate, marca Uniunii Europene anterioară a făcut obiectul unei utilizări cu bună-credință în cadrul Uniunii în legătură cu produsele sau serviciile pentru care a fost înregistrată și pe care titularul respectivei mărci a Uniunii Europene anterioare își întemeiază cererea de declarare a nulității, ori că există motive întemeiate pentru neutilizare, atât timp cât la data respectivă marca Uniunii Europene anterioară fusese înregistrată cu cel puțin cinci ani în urmă. [...] În cazul neprezentării acestei dovezi, cererea de declarare a nulității se respinge. În cazul în care marca Uniunii Europene anterioară nu a fost utilizată decât pentru o parte dintre produsele sau serviciile pentru care a fost înregistrată, aceasta nu se consideră înregistrată decât pentru acea parte de produse sau servicii, în scopul examinării cererii în nulitate.

(3) Alineatul (2) se aplică mărcilor naționale anterioare menționate la articolul 8 alineatul (2) litera (a), dat fiind că utilizarea în cadrul Uniunii se înlocuiește cu utilizarea în statul membru în care este protejată marca națională anterioară.

[...]

(5) În cazul în care din examinarea cererii de decădere sau de declarare a nulității reiese că ar fi trebuit să se respingă înregistrarea mărcii pentru toate sau doar pentru o parte dintre produsele sau serviciile pentru care a fost înregistrată, titularul mărcii Uniunii Europene este declarat decăzut din drepturi sau nulitatea mărcii este declarată pentru produsele sau serviciile respective. În caz contrar, cererea de decădere sau de declarare a nulității se respinge.

[...]”

7 Articolul 63 alineatul (2) din Regulamentul nr. 207/2009 prevede:

„În cursul examinării căii de atac, camera de recurs invită părțile, ori de câte ori este necesar, să-și prezinte, în termenul alocat, observațiile referitoare la notificările pe care aceasta le-a adresat sau la comunicările prezentate de celelalte părți.”

8 Articolul 64 din acest regulament prevede:

„(1) În urma examenului de fond asupra căii de atac, camera de recurs se pronunță asupra acesteia. Aceasta poate fie să exercite competențele organului care a pronunțat decizia atacată, fie să retrimite cauza spre soluționare organului în cauză.

(2) În cazul în care camera de recurs retrimite cauza spre soluționare organului care a pronunțat decizia atacată, acest organ este obligat să țină seama de considerentele și de dispozitivul deciziei pronunțate de camera de recurs, cu condiția ca împrejurările cauzei să fi rămas aceleași.

[...]”

9 Articolul 76 alineatul (2) din regulamentul menționat are următorul cuprins:

„[EUIPO] poate să nu ia în considerare faptele pe care părțile nu le-au invocat sau dovezile pe care nu le-au furnizat în timp util.”

Regulamentul de punere în aplicare

10 Norma 22 alineatul (2) din Regulamentul (CE) nr. 2868/95 al Comisiei din 13 decembrie 1995 de punere în aplicare a Regulamentului (CE) nr. 40/94 al Consiliului privind marca comunitară (JO 1995, L 303, p. 1, Ediție specială, 17/vol. 1, p. 189), astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (CE) nr. 1041/2005 al Comisiei din 29 iunie 2005 (JO 2005, L 172, p. 4, Ediție specială, 17/vol. 2, p. 71) (denumit în continuare „regulamentul de punere în aplicare”), prevede:

„În cazul în care persoana care a formulat opoziția trebuie să furnizeze o dovadă a utilizării sau să arate că există motive corespunzătoare pentru nefolosire, [EUIPO] o invită să furnizeze dovada într-un termen pe care îl stabilește. În cazul în care persoana care a formulat opoziția nu furnizează dovada înainte de expirarea termenului, [EUIPO] respinge opoziția.”

11 Norma 22 alineatele (3) și (4) din regulamentul de punere în aplicare privește indicațiile și dovezile prin care se furnizează dovada utilizării mărcii.

12 Norma 40 alineatul (6) din acest regulament prevede:

„În cazul în care solicitantul trebuie să furnizeze dovada utilizării sau dovada existenței unor motive întemeiate pentru neutilizare în temeiul articolului [57] alineatul (2) sau (3) din [R]egulament[ul] [nr. 207/2009], [EUIPO] invită solicitantul să furnizeze dovada utilizării reale a mărcii, într-un termen pe care îl stabilește. În cazul în care dovada nu este furnizată în termenul stabilit, cererea de declarare a nulității este respinsă. Norma 22 [alineatul] (2) [...] se aplică *mutatis mutandis*.”

13 Norma 50 alineatul (1) din regulamentul menționat prevede:

„Cu excepția cazului în care există dispoziții contrare, dispozițiile privind procedurile derulate în fața instanței care a pronunțat hotărârea atacată se aplică *mutatis mutandis* și procedurii căii de atac.

[...]

În cazul în care recursul este îndreptat împotriva unei hotărâri a unei divizii de opoziție, camera își limitează examinarea recursului la faptele și probele prezentate în termenele stabilite sau specificate de divizia de opoziție, în conformitate cu [R]egulament[ul] [nr. 2007/2009] și cu prezentele norme, cu excepția cazului în care Camera consideră că ar trebui să se țină seama de fapte și probe noi sau suplimentare în temeiul articolului [76] alineatul (2) din [R]egulament[ul] [nr. 207/2009].”

Istoricul litigiului

- 14 La 17 noiembrie 2008, recurenta a depus două cereri de înregistrare a unei mărci a Uniunii Europene la EUIPO în ceea ce privește semnul verbal „mobile.de” (denumită în continuare „marca verbală”) și, respectiv, semnul figurativ (denumit în continuare „marca figurativă”) reprodus mai jos:

- 15 Produsele și serviciile pentru care s-a solicitat înregistrarea acestor mărci fac parte din clasele 9, 16, 35, 38 și 42 în sensul Aranjamentului de la Nisa privind clasificarea internațională a produselor și serviciilor în vederea înregistrării mărcilor din 15 iunie 1957, cu revizuirile și cu modificările ulterioare (denumit în continuare „Aranjamentul de la Nisa”).
- 16 Marca figurativă și marca verbală au fost înregistrate la 26 ianuarie și, respectiv, la 29 septembrie 2010.
- 17 La 18 ianuarie 2011, Rezon a introdus la EUIPO două cereri de declarare a nulității mărcii verbale și, respectiv, a mărcii figurative, în temeiul articolului 53 alineatul (1) din Regulamentul nr. 207/2009 coroborat cu articolul 8 alineatul (1) litera (b) din același regulament. În susținerea acestor cereri, Rezon a invocat marca bulgară figurativă înregistrată la 20 aprilie 2005 (denumită în continuare „marca națională anterioară în cauză”) și reprodusă mai jos:

- 18 Marca națională anterioară în cauză a fost înregistrată pentru servicii din clasele 35, 39 și 42 în sensul Aranjamentului de la Nisa și care corespund următoarei descrieri:
- clasa 35: „Publicitate; gestiunea afacerilor; administrație comercială; lucrări de birou”;
 - clasa 39: „Transport; ambalare și depozitare de mărfuri; organizare de călătorii” și
 - clasa 42: „Servicii în domeniile științei și tehnologiei și lucrări de cercetare, precum și servicii de proiectare conexe; servicii de cercetare și de analiză industrială; proiectare și dezvoltare hardware și software; servicii juridice.”
- 19 Cu toate acestea, cererile de declarare a nulității au fost întemeiate numai pe serviciile din clasele 35 și 42 în sensul Aranjamentului de la Nisa.

- 20 În fața diviziei de anulare a EUIPO (denumită în continuare „divizia de anulare”), recurenta a solicitat Rezon să prezinte dovada utilizării mărcii naționale anterioare în cauză, în conformitate cu articolul 57 alineatele (2) și (3) din Regulamentul nr. 207/2009, pentru serviciile din aceste două clase.
- 21 Prin două decizii din data de 28 martie 2013, divizia de anulare a respins cererile de declarare a nulității pentru motivul că Rezon nu a prezentat această dovadă.
- 22 Sesizată cu căi de atac formulate de Rezon împotriva acestor decizii, camera de recurs, după ce a luat în considerare, în temeiul articolului 76 alineatul (2) din Regulamentul nr. 207/2009, o serie de elemente de probă suplimentare prezentate pentru prima dată în cadrul acestor căi de atac, a considerat, la punctul 61 din fiecare dintre deciziile în litigiu, că Rezon demonstrase utilizarea serioasă a mărcii naționale anterioare în cauză pentru serviciile de publicitate pentru autovehicule din clasa 35 în sensul Aranjamentului de la Nisa. Prin urmare, la punctul 62 din deciziile respective, aceasta a anulat deciziile diviziei de anulare. Întrucât părțile nu au prezentat niciun argument cu privire la aplicarea articolului 8 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 207/2009, iar divizia de anulare nu a examinat riscul de confuzie, camera de recurs, la același punct 62 din deciziile respective, a retrimis cauzele spre soluționare la această divizie pentru examinarea pe fond a cererilor de declarare a nulității, conform articolului 64 din regulamentul menționat.

Acțiunile la Tribunal și hotărârea atacată

- 23 Prin cererile introductive depuse la Tribunal la 6 mai 2014 (cauza T-325/14) și la 7 mai 2014 (cauza T-322/14), recurenta a introdus două acțiuni având ca obiect anularea deciziilor în litigiu.
- 24 După ce, prin decizia din 4 martie 2016, Tribunalul a dispus conexarea cauzelor T-322/14 și T-325/14 în vederea pronunțării deciziei prin care se finalizează judecata, acesta a respins, prin hotărârea atacată, respectivele acțiuni în totalitate.

Concluziile părților

- 25 Prin recursul formulat, recurenta solicită Curții:
- anularea hotărârii atacate;
 - obligarea EUIPO la plata cheltuielilor de judecată.
- 26 EUIPO și Rezon solicită Curții respingerea recursului și obligarea recurenteii la plata cheltuielilor de judecată.

Cu privire la redeschiderea procedurii orale

- 27 În urma lecturii concluziilor avocatului general, recurenta a solicitat, prin înscrisul depus la grefa Curții la 26 ianuarie 2018, să se dispună redeschiderea fazei orale a procedurii. În susținerea acestei cereri, recurenta arată că reiese din articolul 10 alineatul (7) și din articolul 19 alineatul (2) din Regulamentul delegat (UE) 2017/1430 al Comisiei din 18 mai 2017 de completare a Regulamentului (CE) nr. 207/2009 al Consiliului privind marca Uniunii Europene și de abrogare a Regulamentelor (CE) nr. 2868/95 și (CE) nr. 216/96 (JO 2017, L 205, p. 1), devenit aplicabil, sub rezerva anumitor excepții, începând cu 1 octombrie 2017, că numai „motive valabile” pot justifica luarea în considerare de către EUIPO, în temeiul articolului 76 alineatul (2) din Regulamentul nr. 207/2009, probe suplimentare ale utilizării unei mărci anterioare prezentate de persoana care solicită declararea nulității după expirarea termenului acordat. Ar rezulta că al doilea motiv este fondat. Pe de altă parte, exprimând, la

punctul 40 din concluzii, opinia potrivit căreia al șaselea motiv nu este fondat, dată fiind puterea de apreciere de care dispune EUIPO pentru a lua în considerare probe suplimentare, doamna avocat general nu răspunde la aspectul dacă această putere de apreciere a fost exercitată fără a săvârși o eroare de drept.

- 28 Trebuie amintit că Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene și Regulamentul de procedură al acesteia nu prevăd posibilitatea ca părțile interesate să prezinte observații ca răspuns la concluziile prezentate de avocatul general (Hotărârea din 4 septembrie 2014, Vnuk, C-162/13, EU:C:2014:2146, punctul 30 și jurisprudența citată).
- 29 În temeiul articolului 252 al doilea paragraf TFUE, avocatul general are rolul de a prezenta în mod public, cu deplină imparțialitate și în deplină independență, concluzii motivate cu privire la cauzele care, în conformitate cu Statutul Curții de Justiție, necesită intervenția sa. Nici concluziile avocatului general, nici motivarea pe care se întemeiază acestea nu sunt obligatorii pentru Curte (Hotărârea din 17 septembrie 2015, Mory și alții/Comisia, C-33/14 P, EU:C:2015:609, punctul 25).
- 30 În consecință, dezacordul unei părți față de concluziile avocatului general, oricare ar fi chestiunile pe care acesta le examinează în cadrul lor, nu poate constitui prin el însuși un motiv care să justifice redeschiderea procedurii orale (Hotărârea din 17 septembrie 2015, Mory și alții/Comisia, C-33/14 P, EU:C:2015:609, punctul 26).
- 31 În aceste condiții, după ascultarea concluziilor avocatului general, Curtea poate dispune oricând redeschiderea fazei orale a procedurii, în conformitate cu articolul 83 din Regulamentul său de procedură, mai ales în cazul în care consideră că nu este suficient lămurită sau în cazul în care trebuie să soluționeze cauza pe baza unui argument care nu a fost pus în discuția părților sau a părților interesate menționate la articolul 23 din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene (Hotărârea din 29 aprilie 2015, Nordzucker, C-148/14, EU:C:2015:287, punctul 24).
- 32 Această situație nu se regăsește în speță. Astfel, asemenea EUIPO și Rezon, recurenta și-a putut expune, în cursul fazei scrise a procedurii, toate argumentele de fapt și de drept în susținerea pretențiilor sale, inclusiv cele care privesc posibilitatea de a prezenta, în cadrul unei proceduri de declarare a nulității, probe suplimentare ale utilizării unei mărci anterioare, în temeiul articolului 76 alineatul (2) din Regulamentul nr. 207/2009. Astfel, Curtea consideră, după ascultarea concluziilor avocatului general, că dispune de toate elementele necesare pentru a statua și că aceste elemente au fost dezbătute în fața sa.
- 33 Având în vedere considerațiile care precedă, Curtea apreciază că nu se impune să se dispună redeschiderea fazei orale a procedurii.

Cu privire la recurs

Cu privire la admisibilitatea recursului

- 34 Rezon susține că recursul nu conține nicio indicație clară în ceea ce privește temeiurile care ar face necesară o reexaminare a hotărârii atacate. În plus, recurenta nu ar demonstra nici un interes juridic de a formula acest recurs, nici un interes de a exercita acțiunea. Astfel, mandatul *ad litem* anexat la recursul menționat nu ar conține nicio exprimare de voință în ceea ce privește o eventuală putere de reprezentare în fața instanței Uniunii. Acest mandat s-ar referi la proceduri anterioare și termenii săi nu ar fi suficient de preciși pentru a sta la baza unei astfel de competențe.

- 35 În temeiul unei jurisprudențe constante a Curții, din articolul 256 alineatul (1) al doilea paragraf TFUE, din articolul 58 primul paragraf din Statutul Curții de Justiție și din articolul 168 alineatul (1) litera (d) din Regulamentul de procedură al Curții rezultă că un recurs trebuie să indice cu precizie elementele criticate din hotărârea a cărei anulare se solicită, precum și argumentele juridice care susțin în mod concret această cerere. În această privință, la articolul 169 alineatul (2) din acest regulament se impune ca motivele și argumentele de drept invocate să identifice cu precizie aspectele din motivarea deciziei Tribunalului care sunt contestate (Hotărârea din 20 septembrie 2016, Mallis și alții/Comisia și BCE, C-105/15 P-C-109/15 P, EU:C:2016:702, punctele 33 și 34).
- 36 În speță, aceste cerințe sunt în mod vădit îndeplinite. Astfel, prezentul recurs indică, cu toată claritatea impusă, elementele criticate din hotărârea atacată, precum și motivele și argumentele dezvoltate pentru a obține anularea acestei hotărâri.
- 37 Pe de altă parte, trebuie amintit că, în temeiul articolului 56 al doilea paragraf din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene, un recurs poate fi introdus de oricare parte ale cărei concluzii au fost respinse, în totalitate sau în parte, părțile care intervin, altele decât statele membre și instituțiile Uniunii, putând însă introduce acest recurs numai în cazul în care decizia Tribunalului le privește în mod direct.
- 38 În speță, întrucât mobile.de a avut calitatea de reclamantă, nu de intervenientă în primă instanță, și concluziile acesteia au fost respinse în totalitate, calitatea sa procesuală activă și interesul său de a exercita acțiunea în prezentul recurs se justifică prin acest simplu fapt, fără a fi nevoie să demonstreze că hotărârea atacată o afectează direct (a se vedea în acest sens Hotărârea din 5 aprilie 2017, EUIPO/Szajner, C-598/14 P, EU:C:2017:265, punctul 24).
- 39 În sfârșit, avocatul care o reprezintă pe recurentă în cadrul prezentului recurs, în temeiul articolului 44 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul de procedură al Curții, și-a justificat calitatea printr-un mandat eliberat de această societate în scopul de o reprezenta în orice litigiu în materia dreptului mărcilor.
- 40 În consecință, prezentul recurs nu poate fi respins de la bun început ca inadmisibil în întregime.

Cu privire la fond

Cu privire la primul și la al doilea motiv

– Argumentația părților

- 41 Prin intermediul primului motiv, recurenta arată că Tribunalul a încălcat articolul 57 alineatele (2) și (3) din Regulamentul nr. 207/2009, precum și norma 22 alineatul (2) și norma 40 alineatul (6) din regulamentul de punere în aplicare, prin faptul că a statuat că puteau fi luate în considerare în mod valabil de către camera de recurs elementele de probă privind utilizarea serioasă a mărcii naționale anterioare în cauză prezentate pentru prima dată în fața sa. În această privință, Tribunalul ar fi constatat în mod eronat, la punctele 27 și 28 din hotărârea atacată, că, în cazul în care unele elemente menite să dovedească această utilizare au fost prezentate în termenul acordat de EUIPO, procedura de declarare a nulității trebuie, în principiu, să își urmeze cursul.
- 42 Acest raționament ar fi contrar atât textului, cât și economiei acestor diferite dispoziții. Astfel, noțiunea de probă în sensul articolului 57 alineatul (2) din Regulamentul nr. 207/2009 ar impune ca persoana care solicită declararea nulității să dovedească în mod efectiv utilizarea serioasă a mărcii anterioare în cauză. În cazul neprezentării acestei dovezi, cererea ar trebui respinsă. La fel, norma 22 alineatul (2) și norma 40 alineatul (6) din regulamentul de punere în aplicare ar preciza că opoziția și cererea de declarare a nulității trebuie respinse în cazul în care „dovada utilizării” nu este furnizată în termenul

acordat. În această privință, articolul 57 alineatul (1) din Regulamentul nr. 207/2009, ca dispoziție procedurală, ar fi înlocuită cu dispozițiile mai specifice prevăzute la articolul 57 alineatul (2) din acest regulament, precum și cu normele menționate.

- 43 Prin intermediul celui de al doilea motiv, întemeiat pe încălcarea articolului 76 alineatul (2) din Regulamentul nr. 207/2009, recurenta impută Tribunalului, în primul rând, că a aplicat această dispoziție. Astfel, aceasta s-ar aplica numai „cu excepția cazului în care se prevede altfel”. Or, norma 22 alineatul (2) și norma 40 alineatul (6) din regulamentul de punere în aplicare ar constitui tocmai „cazu[ri] în care se prevede altfel”. În plus, în timp ce norma 50 alineatul (1) al treilea paragraf din regulamentul menționat ar conține o normă specială prin care se dă camerei de recurs posibilitatea de a ține seama de fapte noi în cadrul unei proceduri de opoziție, o astfel de normă specială nu ar exista pentru procedura de declarare a nulității. În plus, ar fi conform cu obiectivul urmărit de normele menționate ca numai în cadrul procedurii de opoziție camerele de recurs să aibă o astfel de putere, întrucât, spre deosebire de persoana care a formulat opoziția, care are obligația să respecte un termen foarte scurt, titularul unui drept anterior ar putea determina el însuși momentul inițierii procedurii de declarare a nulității și, în absența unei opoziții, titularul unei mărci ar putea avea în mod legitim încredere în existența acesteia.
- 44 În al doilea rând, Tribunalul s-ar fi întemeiat, la punctele 40-44 din hotărârea atacată, exclusiv pe împrejurarea că probele prezentate tardiv aveau o relevanță reală, fără a examina nici stadiul procedurii în care a intervenit această prezentare a probelor, nici aspectul dacă circumstanțele care o încadrează nu se opuneau acestei luări în considerare. Or, în speță, persoana care a solicitat declararea nulității ar fi dispus de probele în cauză în stadiul inițierii procedurii și ar fi avut în mai multe rânduri ocazia să ia poziție cu privire la criticile recurente referitoare la valoarea probantă a acestor probe.
- 45 În al treilea rând, recurenta arată că, spre deosebire de ceea ce a statuat Tribunalul la punctul 42 din hotărârea atacată, facturile prezentate în fața camerei de recurs nu constituiau o confirmare sau o clarificare a listelor de facturi prezentate în fața diviziei de anulare. În această privință, Tribunalul ar fi denaturat, la punctul 43 din această hotărâre, faptele și elementele de probă. Astfel, Tribunalul s-ar fi întemeiat pe argumente contradictorii, luând în considerare, pe de o parte, că aceste liste prezentau deja o valoare probantă considerabilă în fața diviziei de anulare și, pe de altă parte, că numai aceste facturi permiteau să se înțeleagă că respectivele liste constituiau liste de facturi. În plus, Tribunalul ar fi denaturat faptele afirmând că recurenta recunoscuse că a fost în măsură să înțeleagă trimiterea „publicitate pe mobile.bg” în limba bulgară, aceasta nefiind în măsură să identifice, pornind de la liste, vreo referire la prestarea de servicii de publicitate.
- 46 EUIPO, susținut de Rezon, consideră că aceste două motive nu sunt fondate.

– *Aprecierea Curții*

- 47 Potrivit articolului 76 alineatul (2) din Regulamentul nr. 207/2009, EUIPO poate să nu ia în considerare faptele pe care părțile nu le-au invocat sau dovezile pe care nu le-au furnizat în timp util.
- 48 Potrivit unei jurisprudențe constante a Curții, amintită de Tribunal la punctul 25 din hotărârea atacată, din modul de redactare a acestei dispoziții rezultă că, de regulă și cu excepția unei dispoziții contrare, prezentarea faptelor și a probelor de către părți rămâne posibilă după expirarea termenelor prevăzute pentru o astfel de prezentare în temeiul dispozițiilor Regulamentului nr. 207/2009 și că nu este nicidecum interzis EUIPO să țină seama de fapte și de probe astfel invocate sau prezentate tardiv (Hotărârea din 13 martie 2007, OAPI/Kaul, C-29/05 P, EU:C:2007:162, punctul 42, și Hotărârea din 4 mai 2017, Comercializadora Eloro/EUIPO, C-71/16 P, nepublicată, EU:C:2017:345, punctul 55).

- 49 Precizând că EUIPO „poate”, într-un asemenea caz, să hotărască să nu țină seama de astfel de probe, respectiva dispoziție îl investeste astfel pe acesta din urmă cu o largă putere de apreciere în a hotărî, motivându-și decizia sub acest aspect, dacă este sau nu este necesar să ia în considerare aceste elemente (Hotărârea din 13 martie 2007, OAPI/Kaul, C-29/05 P, EU:C:2007:162, punctele 43, 63 și 68, precum și Hotărârea din 4 mai 2017, Comercializadora Eloro/EUIPO, C-71/16 P, nepublicată, EU:C:2017:345, punctul 56).
- 50 Întrucât primul și al doilea motiv invocate de recurentă se referă la puterea de apreciere a camerei de recurs, pentru a stabili dacă există un „caz în care se prevede altfel” decât la articolul 76 alineatul (2) din Regulamentul nr. 207/2009 care să poată priva EUIPO de o astfel de putere de apreciere, raportarea trebuie să se facă la normele care guvernează procedura căii de atac.
- 51 În această privință, norma 50 alineatul (1) primul paragraf din regulamentul de punere în aplicare prevede că, cu excepția cazului în care se prevede altfel, dispozițiile privind procedurile derulate în fața organului care a pronunțat decizia atacată se aplică *mutatis mutandis* procedurii căii de atac.
- 52 Or, în ceea ce privește prezentarea dovezii utilizării serioase a mărcii anterioare conform articolului 57 alineatul (2) sau (3) din Regulamentul nr. 207/2009 în cadrul, precum în speță, al unei proceduri de declarare a nulității inițiate în temeiul articolului 53 alineatul (1) litera (a) din acest regulament, norma 40 alineatul (6) din regulamentul de punere în aplicare prevede că EUIPO trebuie să invite solicitantul să furnizeze dovada utilizării reale a mărcii, într-un termen pe care îl stabilește.
- 53 Deși din modul de redactare a normei menționate reiese că, în cazul în care dovada utilizării mărcii în cauză nu este prezentată în termenul acordat de EUIPO, cererea de declarare a nulității trebuie respinsă de acesta din urmă, o astfel de concluzie nu se impune în schimb, astfel cum Tribunalul a constatat în mod întemeiat la punctul 27 din hotărârea atacată, atunci când anumite elemente destinate să demonstreze această utilizare au fost prezentate în termenul respectiv (a se vedea prin analogie Hotărârea din 26 septembrie 2013, Centrotherm Systemtechnik/OAPI și centrotherm Clean Solutions, C-610/11 P, EU:C:2013:593, punctul 86, precum și Hotărârea din 4 mai 2017, Comercializadora Eloro/EUIPO, C-71/16 P, nepublicată, EU:C:2017:345, punctul 58).
- 54 Într-adevăr, într-un asemenea caz și cu excepția situației în care rezultă că elementele menționate sunt lipsite de orice relevanță pentru a dovedi utilizarea serioasă a mărcii anterioare în cauză, procedura trebuie să își urmeze cursul. Așadar, EUIPO are, printre altele, obligația, după cum prevede articolul 57 alineatul (1) din Regulamentul nr. 207/2009, să invite părțile, ori de câte ori este necesar, să își depună observațiile privind notificările care le-au fost adresate de acesta sau cu privire la comunicările altor părți. Într-un asemenea context, dacă cererea de declarare a nulității este respinsă pentru motivul că marca anterioară în cauză nu a făcut obiectul unei utilizări serioase, această respingere nu provine dintr-o aplicare a normei 40 alineatul (6) din regulamentul de punere în aplicare, dispoziție prin esență de natură procedurală, ci exclusiv din punerea în aplicare a dispozițiilor de fond care figurează la articolul 57 alineatul (2) sau (3) din Regulamentul nr. 207/2009 (a se vedea prin analogie Hotărârea din 26 septembrie 2013, Centrotherm Systemtechnik/OAPI și centrotherm Clean Solutions, C-610/11 P, EU:C:2013:593, punctul 87).
- 55 Rezultă că, astfel cum Tribunalul a concluzionat în mod întemeiat la punctul 29 din hotărârea atacată, prezentarea de dovezi ale utilizării mărcii anterioare în cauză care să se adauge la probele prezentate ele însele în termenul acordat de EUIPO, potrivit normei 40 alineatul (6) din regulamentul de punere în aplicare, rămâne posibilă după expirarea termenului menționat și nu se interzice nicidecum EUIPO să țină seama de probele suplimentare prezentate astfel tardiv prin utilizarea puterii de apreciere cu care acesta este investit prin articolul 76 alineatul (2) din Regulamentul nr. 207/2009 (a se vedea prin analogie Hotărârea din 26 septembrie 2013, Centrotherm Systemtechnik/OAPI și centrotherm Clean Solutions, C-610/11 P, EU:C:2013:593, punctul 88, precum și Ordonanța din 16 iunie 2016, L'Oréal/EUIPO, C-611/15 P, nepublicată, EU:C:2016:463, punctul 25).

- 56 Rezultă că norma 40 alineatul (6) din regulamentul de punere în aplicare nu constituie, contrar celor susținute de recurentă, o dispoziție contrară articolului 76 alineatul (2) din Regulamentul nr. 207/2009, astfel încât camera de recurs nu ar putea să ia în considerare probele suplimentare ale utilizării mărcii anterioare în cauză prezentate de persoana care solicită declararea nulității mărcii în susținerea căii de atac în fața acesteia (a se vedea prin analogie Hotărârea din 26 septembrie 2013, Centrotherm Systemtechnik/OAPI și centrotherm Clean Solutions, C-610/11 P, EU:C:2013:593, punctul 88).
- 57 În ceea ce privește procedura căii de atac, Curtea a statuat de altfel deja că din articolul 63 alineatul (2) din Regulamentul nr. 207/2009 coroborat cu articolul 76 alineatul (2) din acest regulament rezultă că, în vederea examinării pe fond a căii de atac cu care este sesizată, camera de recurs nu doar invită părțile, ori de câte ori este necesar, să își prezinte, în termenul alocat, observațiile referitoare la notificările pe care aceasta le-a adresat, dar poate de asemenea să decidă cu privire la măsuri de cercetare judecătorească, printre care figurează prezentarea de elemente de fapt sau de probă. Astfel de dispoziții demonstrează, la rândul lor, că există posibilitatea ca substratul factual să se îmbogățească în diversele stadii ale procedurii desfășurate în fața EUIPO (a se vedea în acest sens Hotărârea din 13 martie 2007, OAPI/Kaul, C-29/05 P, EU:C:2007:162, punctul 58).
- 58 Recurenta nu poate să susțină nici că norma 50 alineatul (1) al treilea paragraf din regulamentul de punere în aplicare constituie o dispoziție contrară articolului 76 alineatul (2) din Regulamentul nr. 207/2009.
- 59 În această privință, trebuie amintit că, potrivit respectivei norme 50 alineatul (1) al treilea paragraf, atunci când calea de atac este îndreptată împotriva unei decizii a unei divizii de opoziție, camera de recurs limitează examinarea căii de atac la faptele și la probele prezentate în termenele stabilite sau specificate de divizia de opoziție, cu excepția cazului în care consideră că trebuie să se țină seama de fapte și de probe noi sau suplimentare în temeiul articolului 76 alineatul (2) din Regulamentul nr. 207/2009.
- 60 Astfel, regulamentul de punere în aplicare prevede în mod expres că, la momentul examinării unei căi de atac îndreptate împotriva unei decizii a unei divizii de opoziție, camera de recurs dispune de puterea de apreciere care rezultă din norma 50 alineatul (1) al treilea paragraf din acest regulament de punere în aplicare și din articolul 76 alineatul (2) din Regulamentul nr. 207/2009 pentru a decide dacă trebuie sau nu trebuie luate în considerare fapte și probe noi sau suplimentare care nu au fost prezentate în termenele stabilite sau specificate de divizia de opoziție (Hotărârea din 3 octombrie 2013, Rintisch/OAPI, C-122/12 P, EU:C:2013:628, punctul 33).
- 61 Nu se poate însă deduce, *a contrario*, că, în timpul examinării unei căi de atac îndreptate împotriva unei decizii a unei divizii de anulare, camera de recurs nu dispune de o astfel de putere de apreciere. Astfel, după cum Curtea a statuat deja, norma 50 alineatul (1) al treilea paragraf din regulamentul de punere în aplicare nu constituie decât expresia, în ceea ce privește examinarea unei căi de atac împotriva unei decizii a unei divizii de opoziție, a principiului care rezultă din articolul 76 alineatul (2) din Regulamentul nr. 207/2009, care este temeiul juridic al respectivei norme 50, și conține o dispoziție care are un rol orizontal în sistemul regulamentului menționat, care, prin urmare, se aplică independent de natura procedurii în cauză (a se vedea în acest sens Hotărârea din 21 iulie 2016, EUIPO/Grau Ferrer, C-597/14 P, EU:C:2016:579, punctele 25 și 27).
- 62 În consecință, Tribunalul nu a săvârșit nicio eroare de drept prin faptul că a statuat, la punctele 24-29 din hotărârea atacată, că, la momentul examinării unei căi de atac împotriva deciziei unei divizii de anulare, camera de recurs poate lua în considerare elemente de probă suplimentare privind utilizarea serioasă a mărcii anterioare în cauză care nu au fost prezentate în termenele acordate de aceasta din urmă.

- 63 În rest, întrucât recurenta impută Tribunalului că a făcut o apreciere incompletă a criteriilor care justifică luarea în considerare a unor astfel de elemente de probă, trebuie amintit că, atunci când este în situația de a se pronunța în cadrul unei proceduri de opoziție, luarea în considerare de către EUIPO a unor fapte sau probe prezentate tardiv se poate justifica în special în cazul în care acesta consideră că, pe de o parte, elementele invocate tardiv sunt, la prima vedere, de natură a avea o reală relevanță în ceea ce privește soluționarea cererii de declarare a nulității cu care este sesizat și, pe de altă parte, stadiul procedurii în care are loc această prezentare tardivă și circumstanțele care o încadrează nu se opun acestei luări în considerare (a se vedea prin analogie Hotărârea din 13 martie 2007, OAPI/Kaul, C-29/05 P, EU:C:2007:162, punctul 44, și Hotărârea din 4 mai 2017, Comercializadora Eloro/EUIPO, C-71/16 P, nepublicată, EU:C:2017:345, punctul 59).
- 64 Or, în speță, este suficient să se constate că, la punctele 39-44 din hotărârea atacată, Tribunalul a examinat nu numai dacă probele tardive aveau o relevanță reală, ci și dacă stadiul procedurii în care a avut loc această prezentare tardivă și circumstanțele care o încadrează nu se opuneau luării în considerare a acestor probe.
- 65 În sfârșit, în măsura în care recurenta critică Tribunalul că a apreciat în mod eronat valoarea probantă și ar fi denaturat conținutul anumitor elemente de probă, trebuie amintit că din articolul 256 TFUE, precum și din articolul 58 primul paragraf din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene rezultă că recursul este limitat la chestiuni de drept. Astfel, Tribunalul este singurul competent să constate și să aprecieze faptele pertinente, precum și să aprecieze elementele de probă. Aprecierea acestor fapte și a acestor elemente de probă nu constituie, așadar, cu excepția cazului denaturării lor, o chestiune de drept supusă ca atare controlului Curții în cadrul unui recurs (Hotărârea din 17 martie 2016, Naazneen Investments/OAPI, C-252/15 P, nepublicată, EU:C:2016:178, punctul 59).
- 66 Pe de altă parte, ținând cont de natura excepțională a unei critici întemeiate pe denaturarea faptelor și a elementelor de probă, aceleași dispoziții și articolul 168 alineatul (1) litera (d) din Regulamentul de procedură al Curții impun recurentului în special să indice cu precizie elementele care ar fi fost denaturate de Tribunal și să demonstreze erorile de analiză care, în aprecierea sa, l-ar fi condus la această denaturare. O astfel de denaturare trebuie să reiasă în mod evident din înscrisurile din dosar, fără a fi necesară o nouă apreciere a faptelor și a probelor (Hotărârea din 22 septembrie 2016, Pensa Pharma/EUIPO, C-442/15 P, nepublicată, EU:C:2016:720, punctele 21 și 60).
- 67 Or, în speță, trebuie să se constate că, deși pretinde că impută Tribunalului că a denaturat elementele de probă, recurenta urmărește, în realitate, ca Curtea să efectueze o nouă apreciere a acestora în ceea ce privește aspectul dacă facturile prezentate pentru prima dată în fața camerei de recurs erau destinate, astfel cum a considerat Tribunalul la punctul 42 din hotărârea atacată, să consolideze și să clarifice conținutul probelor prezentate în fața diviziei de anulare. Aceasta nu urmărește în schimb nicidecum să stabilească, identificând în mod precis elementele pretins denaturate, că Tribunalul ar fi făcut în această privință constatări care contravin în mod vădit conținutului înscrisurilor din dosar sau că ar fi atribuit acestora o întindere pe care în mod vădit nu o au.
- 68 Rezultă că argumentația recurente trebuie, în această măsură, să fie respinsă ca inadmisibilă.
- 69 Având în vedere tot ceea ce precedă, primul și al doilea motiv trebuie respinse în parte ca inadmisibile și în parte ca nefondate.

Cu privire la al treilea motiv

– Argumentația părților

- 70 Prin intermediul celui de al treilea motiv, recurenta impută Tribunalului că a încălcat articolul 15 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul nr. 207/2009 prin faptul că nu a luat în considerare diferențele, în parte fonetice și în parte conceptuale, dintre semnele în cauză.
- 71 Mai întâi, Tribunalul ar fi omis, la punctele 51-61 din hotărârea atacată, să facă o analiză fonetică a mărcilor în cauză. Or, din punct de vedere fonetic, caracterul distinctiv al mărcii naționale anterioare în cauză ar fi modificat semnificativ prin adăugarea elementelor verbale „.bg”.
- 72 În continuare, Tribunalul ar fi săvârșit o eroare de drept prin faptul că a apreciat că nu este afectat caracterul distinctiv prin adăugarea unor elemente figurative și verbale. În această privință, Tribunalul s-ar fi întemeiat, la punctul 56 din această hotărâre, numai pe diferitele elemente ale mărcilor în cauză, iar nu pe impresia globală produsă de acestea. Or, pe de o parte, din cauza caracterului distinctiv scăzut al cuvântului „mobile” în cadrul impresiei globale, lipsa unui element figurativ ar face o astfel de diferență în formele de utilizare „mobile.bg” și „mobile bg” și caracterul distinctiv ar fi restrâns. Pe de altă parte, în aprecierea impresiei de ansamblu a mărcii naționale anterioare în cauză, Tribunalul nu ar fi ținut seama nici de adăugarea elementului verbal „.bg”, în condițiile în care acesta ar restrânge caracterul distinctiv al acestui semn global.
- 73 În sfârșit, Tribunalul ar fi omis să examineze semnificația conceptuală a semnelui „mobilen.bg”. Astfel, spre deosebire de „mobile”, „mobilen” ar fi un cuvânt bulgar din limbajul comun care înseamnă „mobil, apt de mișcare”. Or, o semnificație conceptuală divergentă ar conduce în mod necesar la o restrângere a caracterului distinctiv.
- 74 EUIPO consideră că acest motiv nu este fondat.

– Aprecierea Curții

- 75 Trebuie amintit de la bun început că, prin faptul că a imputat Tribunalului că nu a examinat similitudinea fonetică și conceptuală dintre marca națională anterioară în cauză astfel cum a fost înregistrată și diferitele semne verbale, precum și figurative invocate pentru a demonstra utilizarea serioasă a acestei mărci, recurenta face o interpretare eronată a hotărârii atacate.
- 76 Astfel, din cuprinsul punctelor 56-58 din hotărârea atacată, la care se face trimitere, în parte, la punctele 59 și 60 din această hotărâre, reiese în mod clar că, atunci când a examinat dacă diferențele dintre marca națională anterioară în cauză și aceste semne au alterat caracterul distinctiv al respectivei mărci, Tribunalul a apreciat atât similitudinea lor fonetică, subliniind, în special, că acestea au în comun cuvântul „mobile” și că adăugarea unor anumiți termeni, precum „.bg”, „bg” sau „n” în semnele menționate reflectă diferențe neglijabile, cât și similitudinea lor conceptuală, evidențiind mesajul transmis de fiecare dintre ele și percepția lor publică.
- 77 De asemenea, recurenta se întemeiază pe o interpretare eronată a hotărârii atacate atunci când impută Tribunalului că nu a ținut seama de impresia globală produsă de aceste diferite semne. Astfel, Tribunalul a efectuat în mod explicit o asemenea examinare la punctele 58 și 59 din hotărârea atacată. În special, contrar celor sugerate de recurentă, Tribunalul a constatat la acest ultim punct că semnele verbale invocate, ținând seama de lipsa unui element figurativ și de adăugarea anumitor elemente, sunt în mod global echivalente cu marca națională anterioară în cauză.

- 78 În rest, trebuie să se constate că, în argumentația pe care o expune în cadrul prezentului motiv, recurenta urmărește să conteste examinarea faptelor pe care Tribunalul a făcut-o la punctele 56-60 din hotărârea atacată, în scopul de a obține din partea Curții o nouă apreciere în această privință, ceea ce, în conformitate cu jurisprudența amintită la punctul 65 din prezenta hotărâre, nu este de competența acesteia în cadrul unui recurs.
- 79 În consecință, al treilea motiv trebuie respins în parte ca inadmisibil și în parte ca nefondat.

Cu privire la al patrulea motiv

– Argumentația părților

- 80 Prin intermediul celui de al patrulea motiv, recurenta impută Tribunalului că a încălcat articolul 57 alineatul (2) din Regulamentul nr. 207/2009 coroborat cu norma 22 alineatele (3) și (4) din regulamentul de punere în aplicare, în măsura în care, la punctele 66-69 din hotărârea atacată, acesta a considerat că aprecierile camerei de recurs privind locul, timpul, întinderea și natura utilizării mărcii naționale anterioare în cauză nu sunt afectate de erori. În special, Tribunalul ar fi săvârșit o eroare atunci când a ținut seama de elemente de probă nedatate și care nu se raportează la perioada relevantă.
- 81 EUIPO consideră că acest motiv este lipsit de orice temeii.

– Aprecierea Curții

- 82 Trebuie să se constate că, prin intermediul prezentului motiv, recurenta urmărește, fără să impute Tribunalului nicio denaturare, să repună în discuție aprecierea făcută de acesta din urmă la punctele 66-69 din hotărârea atacată în ceea ce privește relevanța elementelor de probă prezentate de Rezon pentru a demonstra utilizarea serioasă a mărcii naționale anterioare în cauză. Procedând astfel, aceasta urmărește să obțină o nouă apreciere a elementelor menționate, ceea ce, conform jurisprudenței amintite la punctul 65 din prezenta hotărâre, nu este de competența Curții în cadrul unui recurs.
- 83 În consecință, al patrulea motiv trebuie respins ca inadmisibil.

Cu privire la al cincilea motiv

– Argumentația părților

- 84 Prin intermediul celui de al cincilea motiv, recurenta arată că Tribunalul a încălcat articolul 54 alineatul (2), articolul 56 alineatul (1) litera (a) și articolul 64 alineatul (1) din Regulamentul nr. 207/2009 prin faptul că a statuat, la punctele 75-77 din hotărârea atacată, că camera de recurs nu avea obligația să se pronunțe cu privire la problema privind eventuala rea-credință a titularului mărcii naționale anterioare în cauză.
- 85 Astfel, această întrebare s-ar referi la admisibilitatea cererii de declarare a nulității și, prin urmare, ar trebui să fie întotdeauna verificată, în condițiile în care persoana care solicită declararea nulității trebuie să aibă un interes de a exercita acțiunea. Or, acest interes ar lipsi în cazul în care respectivul solicitant a dobândit dreptul asupra mărcii naționale anterioare în mod abuziv și o invocă într-un mod la fel de abuziv. Tribunalul ar fi trebuit, așadar, să exercite competențele organului care a adoptat deciziile în litigiu. Pe de altă parte, Tribunalul nu ar fi examinat nici obiecția întemeiată pe limitarea drepturilor și, ca urmare a acestui fapt, ar fi încălcat articolul 54 alineatul (1) din Regulamentul nr. 207/2009.

86 EUIPO apreciază că acest motiv nu este fondat.

– *Aprecierea Curții*

- 87 Trebuie amintit că, în conformitate cu articolul 57 alineatele (2) și (3) din Regulamentul nr. 207/2009, în cazul în care titularul unei mărci naționale anterioare care a inițiat o procedură de declarare a nulității unei mărci a Uniunii nu reușește să furnizeze, la cererea titularului acestei din urmă mărci, dovada utilizării serioase a respectivei mărci naționale anterioare în statul membru în care este protejată în cursul celor cinci ani care precedă data cererii de declarare a nulității pentru produsele sau serviciile pentru care a fost înregistrată și pe care se întemeiază cererea de declarare a nulității, cererea menționată trebuie respinsă.
- 88 Întrucât lipsa utilizării serioase a mărcii anterioare, în cazul în care este invocată de titularul unei mărci a Uniunii contestate în cadrul unei cereri de declarare a nulității, constituie astfel, potrivit textului însuși al acestei dispoziții, un motiv care justifică în sine respingerea acestei cereri, Tribunalul a considerat, la punctul 76 din hotărârea atacată, fără a săvârși o eroare de drept, că problema referitoare la dovada acestei utilizări trebuia să fie soluționată înainte de pronunțarea unei decizii cu privire la cererea de declarare a nulității propriu-zise și constituia, prin urmare, în acest sens, o „chestiune prealabilă”.
- 89 În aceste condiții, întrucât camera de recurs a considerat, în speță, că dovada utilizării serioase fusese prezentată de titularul mărcii naționale anterioare în cauză pentru unele dintre serviciile pe care se întemeiază cererile de declarare a nulității și a anulat, pentru acest unic motiv, deciziile diviziei de anulare, Tribunalul a statuat în mod întemeiat, la punctul 77 din hotărârea atacată, că respectiva cameră de recurs putuse, conform articolului 64 alineatul (1) din Regulamentul nr. 207/2009, să trimită cererile de declarare a nulității spre reexaminare diviziei menționate pentru ca aceasta să se pronunțe, printre altele, cu privire la argumentația recurentei întemeiată pe inadmisibilitatea cererilor respective, în temeiul articolului 54 din regulamentul menționat, din cauza pretensei rele-credințe a persoanei care a solicitat declararea nulității.
- 90 Astfel, din însuși modul de redactare a respectivului articol 64 alineatul (1) reiese că, atunci când se pronunță cu privire la o cale de atac, camera de recurs nu are nicidecum obligația să exercite competențele organului care a adoptat decizia atacată, dispunând în această privință de o largă putere de apreciere.
- 91 Pe de altă parte, recurenta nu poate imputa Tribunalului că nu a examinat argumentația sa întemeiată pe inadmisibilitatea cererilor de declarare a nulității ca urmare a limitării drepturilor, din moment ce din cererea introductivă prezentată în primă instanță reiese că această argumentație era strâns legată de cea întemeiată pe reaua-credință a solicitantului.
- 92 Prin urmare, este necesar să se considere că, prin raționamentul care figurează la punctele 76 și 77 din hotărârea atacată, Tribunalul a respins în mod implicit, dar necesar toate argumentele recurentei întemeiate, în definitiv, pe reaua-credință a solicitantului.
- 93 În consecință, al cincilea motiv trebuie respins ca nefondat.

Cu privire la al șaselea motiv

– Argumentația părților

- 94 Prin intermediul celui de al șaselea motiv, recurenta impută Tribunalului că, la punctele 79-87 din hotărârea atacată, acesta nu a respectat, cu încălcarea articolului 64 alineatul (1) din Regulamentul nr. 207/2009, faptul că, în mod eronat, camera de recurs a anulat în integralitate deciziile diviziei de anulare.
- 95 Întrucât camera de recurs a considerat că dovada utilizării serioase a mărcii naționale anterioare în cauză fusese prezentată numai pentru serviciile de publicitate pentru autovehicule, aceasta ar fi trebuit să anuleze respectivele decizii numai în ceea ce privește acele servicii. Referitor la celelalte servicii pentru care dovada utilizării mărcii nu a fost prezentată, camera de recurs ar fi trebuit, conform articolului 57 alineatul (2) din Regulamentul nr. 207/2009, precum și normei 22 alineatul (2) și normei 40 alineatul (6) din regulamentul de punere în aplicare, să se pronunțe definitiv și să decidă în sensul respingerii în parte a cererilor de declarare a nulității într-un dispozitiv care poate dobândi autoritate de lucru judecat.
- 96 Astfel, obiecția întemeiată pe lipsa utilizării serioase nu ar constitui, spre deosebire de ceea ce Tribunalul a statuat la punctul 82 din hotărârea atacată, o chestiune prealabilă, ci ar trebui examinată în același mod precum condițiile de admisibilitate sau existența unui risc de confuzie. Camera de recurs ar fi trebuit, așadar, să anuleze deciziile diviziei de anulare și să retrimită cauza spre soluționare la aceasta din urmă, cu precizarea că examinarea riscului de confuzie nu mai putea avea loc decât pentru serviciile de publicitate pentru autovehicule.
- 97 În această privință, prin faptul că a statuat, la punctul 85 din hotărârea menționată, că, în cadrul retrimiterii făcute, divizia de anulare are obligația să țină seama de constatarea camerei de recurs, Tribunalul ar fi încălcat faptul că, în conformitate cu articolul 64 alineatul (2) din Regulamentul nr. 207/2009, pentru această divizie nu sunt obligatorii motivele deciziei camerei de recurs decât „cu condiția ca împrejurările cauzei să fi rămas aceleași”. Or, dacă, în urma retrimiterii cauzei, persoana care a solicitat prezentarea unor probe noi privind utilizarea serioasă a mărcii naționale anterioare în cauză și dacă divizia de anulare ar trebui să aprecieze că aceste probe pot fi luate în considerare în temeiul articolului 76 alineatul (2) din Regulamentul nr. 207/2009, faptele din cauză ar înceta să mai fie identice. În aceste condiții, probele privind utilizarea prezentate *a posteriori* ar putea fi luate în considerare pentru alte servicii decât cele de publicitate pentru autovehicule.
- 98 EUIPO apreciază că acest motiv nu este fondat.

– Aprecierea Curții

- 99 Mai întâi, pentru aceleași motive ca cele care figurează la punctele 87 și 88 din prezenta hotărâre, al șaselea motiv trebuie respins în măsura în care, prin intermediul acestuia, recurenta impută Tribunalului că a statuat, la punctul 82 din hotărârea atacată, că dovada utilizării serioase a unei mărci naționale anterioare, în sensul articolului 57 alineatul (2) din Regulamentul nr. 207/2009, constituie o chestiune prealabilă care trebuie soluționată înainte de luarea unei decizii privind cererile de declarare a nulității.
- 100 În rest, în măsura în care recurenta impută Tribunalului că nu a respectat faptul că în mod eronat camera de recurs a anulat în integralitate deciziile diviziei de anulare, trebuie amintit că, astfel cum a arătat de asemenea Tribunalul la punctul 83 din hotărârea atacată, dispozitivul unui act trebuie interpretat în lumina motivelor sale (a se vedea în acest sens Ordonanța din 10 iulie 2001, Irish Sugar/Comisia, C-497/99 P, EU:C:2001:393, punctul 15, și Hotărârea din 22 octombrie 2013, Comisia/Germania, C-95/12, EU:C:2013:676, punctul 40).

- 101 Astfel, articolul 64 alineatul (2) din Regulamentul nr. 207/2009 prevede în mod expres că, în cazul în care camera de recurs decide să retrimită o cauză spre soluționare organului care a pronunțat decizia atacată, acest organ este obligat să țină seama de considerentele și de dispozitivul deciziei pronunțate de camera de recurs, cu condiția ca împrejurările cauzei să fi rămas aceleași.
- 102 Or, în speță, este cert că, astfel cum rezultă din cuprinsul punctului 61 din fiecare dintre deciziile în litigiu, camera de recurs a anulat deciziile diviziei de anulare pentru motivul că, spre deosebire de ceea ce concluzionaseră acestea din urmă, dovada utilizării serioase a mărcii naționale anterioare în cauză fusese prezentată de titularul acestei mărci numai în ceea ce privește serviciile de publicitate pentru autovehicule din clasa 35 în sensul Aranjamentului de la Nisa.
- 103 În aceste condiții, întrucât divizia de anulare este obligată, astfel cum a subliniat în mod întemeiat Tribunalul la punctul 86 din hotărârea atacată, să țină seama de acest motiv în cadrul retrimiterii efectuate de camera de recurs în temeiul articolului 64 alineatul (2) din Regulamentul nr. 207/2009, anularea de către aceasta din urmă, potrivit punctului 62 din deciziile în litigiu, a deciziilor diviziei de anulare trebuie în mod necesar să fie înțeleasă în sensul că vizează numai acele decizii, în măsura în care prin acestea au fost respinse cererile de declarare a nulității pentru lipsa dovezii privind utilizarea serioasă a mărcii naționale anterioare pentru respectivele servicii de publicitate pentru autovehicule.
- 104 În schimb, întrucât camera de recurs a considerat că dovada utilizării serioase a mărcii naționale anterioare nu fusese prezentată de titularul său pentru celelalte servicii care fac obiectul cererilor de declarare a nulității, și anume servicii din clasa 35 în sensul Aranjamentului de la Nisa, altele decât serviciile de publicitate pentru autovehicule și serviciile din clasa 42 în sensul acestui aranjament, trebuie să se considere că, având în vedere inexistența unei acțiuni la Tribunal cu privire la acest aspect, deciziile diviziei de anulare au respins definitiv cererile de declarare a nulității în ceea ce privește aceste servicii (a se vedea prin analogie Hotărârea din 14 noiembrie 2017, British Airways/Comisia, C-122/16 P, EU:C:2017:861, punctele 82-85 și jurisprudența citată).
- 105 Rezultă că, fără a săvârși o eroare de drept, Tribunalul a concluzionat, la punctul 86 din hotărârea atacată, că divizia de anulare, în cadrul retrimiterii făcute în temeiul articolului 64 alineatul (2) din Regulamentul nr. 207/2009, poate, pentru a aprecia temeinicia cererilor de declarare a nulității în lumina motivului relativ de refuz prevăzut la articolul 8 alineatul (1) litera (b) din acest regulament, numai să țină seama de serviciile de publicitate pentru autovehicule din clasa 35 în sensul Aranjamentului de la Nisa.
- 106 Desigur, astfel cum remarcă în mod întemeiat recurenta, divizia de anulare are obligația, în temeiul articolului 64 alineatul (2) din Regulamentul nr. 207/2009, să țină seama numai de considerentele deciziilor camerei de recurs, „cu condiția ca împrejurările cauzei să fi rămas aceleași”.
- 107 Cu toate acestea, astfel cum a arătat avocatul general, în esență, la punctele 44 și 46 din concluzii, divizia de anulare nu poate, fără a repune în discuție caracterul definitiv al deciziilor sale și fără a aduce atingere securității juridice, să examineze, în temeiul articolului 76 alineatul (2) din Regulamentul nr. 207/2009, probe noi privind utilizarea serioasă a mărcii naționale anterioare în cauză în ceea ce privește serviciile pentru care s-a considerat de către camera de recurs, fără ca acest lucru să fie contestat de persoana care a solicitat declararea nulității printr-o acțiune introdusă la Tribunal, că această probă nu fusese prezentată.
- 108 În consecință, al șaselea motiv trebuie respins ca nefondat și, prin urmare, recursul trebuie respins în totalitate.

Cu privire la cheltuielile de judecată

- 109 Potrivit articolului 184 alineatul (2) din Regulamentul de procedură al Curții, atunci când recursul nu este fondat, Curtea se pronunță asupra cheltuielilor de judecată. Articolul 138 alineatul (1) din același regulament, aplicabil procedurii de recurs în temeiul articolului 184 alineatul (1) din acesta, prevede că partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată.
- 110 Întrucât EUIPO și Rezon au solicitat obligarea recurentei la plata cheltuielilor de judecată, iar recurenta a căzut în pretenții, se impune obligarea acesteia la plata cheltuielilor de judecată.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera întâi) declară și hotărăște:

1) Respinge recursul.

2) Obligă mobile.de GmbH la plata cheltuielilor de judecată efectuate de Oficiul Uniunii Europene pentru Proprietate Intelectuală (EUIPO) și de Rezon OOD.

Semnături